

Hengellisiä lauluja suurelle äänelle

MUSIIKKI

Valoa kohti

Annastiina Tahkola, mezzosopraano ja Pertti Tahkola, urut ja piano 6.3. Keski-Porin kirkossa.

● ”Herra, Sinun armosi ulottuu taivasiin, Sinun totuutesi pilviin asti”. Annastiina Tahkolan mezzosopraano vibraton värittämänä kajahti komeasti suomalaisen hengellisen laululyyriikan voimalla.

Edellinen, Ahti Sonnisen säveltämä raamatun teksti, Tauno Pykkäsen *Pastoraali* – osa *Kuoleman joutsen* -laulusarjasta, joka alkaa vaikuttavasti sanoilla ”Vaikene vaivattu sieluni, ja valmistu vastaanottamaan Herra” – ja Armas Maasalon virsi *Aurinko vaipuu mailleen* todistivat, miten vivahteikkaasti Annastiina Tahkola käyttää suurta ääntään. Vibraton sääntely on poikkeuksellisen taitavaa.

Vakio-ohjelmistosta kuultiin esimerkiksi Mascagnin ja Schubertin *Ave Mariat*, Händelin *Largo* sekä *On alhoissa maan*. Käsiohjelmassa ruotsalaisen säveltäjän, Oscar Lindbergin kuolinvuodeksi oli merkitty 40 vuotta liikaa. Oikea vuosiluku on 1955.

Porissa saatiin kuulla viikon sisään toistakin Sibelius-kilvan voittajaa. Annastiina Tahkola on ensimmäisen Sibelius-laulukilpailun, vuoden 2007, voittaja. Viime vuoden laulukilvan, järjestyksessä kolmas, voitti

raumalaislähtöinen baritoni, Aarne Pelkonen.

JOS oikein tiheällä kammalla kammataan, niin Händelin *Largo* vaikutti aavistuksen hättäiseltä, Mascagnin *Ave Mariaan* ei uruilla saatu orkestraalista hartautta ja laulajan viimeinen sävel vaikutti lyhyeltä. Schubertin *Ave Marian* vokaalisesta kiinteydestä puuttui piirun verran, vaikka viimeisessä *Ave Mariassa* oli jo kaikki rauha, mitä siihen on tottunut sisällyttämään.

Pertti Tahkola, alun perin laulun maisteri, osoitti monipuolista muusikkoutta ensin pianon ääressä Sibeliuksen ja Oskar Merikannon lauluissa, sitten urkusäestyksissä ja kahdella improvisaatiolla.

Sibelius ja Merikanto -osaston jälkeen improvisaatiossa korostuivat sykehdyttävästi äänikertojen voima ja oratoriomainen jyrkyys. Konsertin päätös improvisaatio jatkoi Maasalon virren melodialla, auringonlaskun pimentävän voiman ryydittämänä.

Sibeliuksen lauluissa duo huomioi akustiikan poikkeuksellisen varmaotteisesti, eikä esimerkiksi *Illalle* puuroutunut yhtään. Merikannon *Oi, muistatko vielä sen virren* -laulussa mezzon äänenkäytön taiturillisuus ilmeni koruttomuutena ja voimakkuuksien vaihteluina.